

ZASADY WIARY KOŚCIOŁA ADWENTYSTÓW DNIA SIÓDMEGO

BÓG

1. PISMO ŚWIĘTE

Pismo Święte Starego i Nowego Testamentu jest pisany Słowem Boga, przekazany pod natchnieniem Bożym. Natchnieni autorzy mówili i pisali pod wpływem Ducha Świętego. W Słowie tym Bóg przekazał ludzkości wiedzę potrzebną do zbawienia. Pismo Święte jest najwyższym, autorytatywnym i nieomylnym objawieniem woli Bożej. Wyznacza standardy rozwoju charakteru, weryfikuje nasze doświadczenia, objawia definitywnie zasady wiary i stanowi wiarygodny zapis Bożego działania w historii.

2 P 1,20–21; 2 Tm 3,16–17; Ps 119,105; Prz 30,5–6; Iz 8,20; J 17,17; 1 Tes 2,13; Hbr 4,12.

2. TRÓJCA

Jest jeden Bóg: Ojciec, Syn i Duch Święty, jedność trzech odwiecznie współistniejących osób. Bóg jest nieśmiertelny, wszechmogący, wszechwiedzący, ponad wszystkim i wszechobecny. Jest On nieskończony i niepojęty dla ludzkiego rozumu, a jednak poznany dzięki temu, że sam siebie objawił. Bóg, który jest miłością godzien jest wiecznej czci, chwały i służby całego stworzenia.

Pwt 6,4; Mt 28,19; 2 Kor 13,13; Ef 4,4–6; 1 P 1,2; 1 Tm 1,17; Ap 14,7.

3. OJCIEC

Bóg wieczny Ojciec jest Stworzycielem, Źródłem, Władcą i Dawcą życia dla całego stworzenia. Jest On sprawiedliwy i święty, miłosierny i łaskawy, nieskory do gniewu i obfitujący w niezachwianą miłość i wierność. Przymioty i moc okazane w Synu i Duchu Świętym należą również do Ojca.

Rdz 1,1; Ap 4,11; 1 Kor 15,28; J 3,16; 1 J 4,8; 1 Tm 1,17; Wj 34,6–7; J 14,9.

4. SYN

Bóg wieczny Syn przyjął ciało człowieka w Jezusie Chrystusie. Przez Niego zostały stworzone wszystkie rzeczy, objawiony został charakter Boży, dokonane zostało zbawienie ludzkości i osądzony został świat. Na wieki prawdziwy Bóg stał się także prawdziwym człowiekiem, Jezusem Chrystusem. Poczęty został z Ducha Świętego, a urodził się z dziewicy Marii. Żył i doświadczył jako człowiek wszelkich

pokus, jednak swoim przykładem doskonale ukazał sprawiedliwość i miłość Bożą. Poprzez cuda objawił Bożą moc i potwierdził, że jest obiecany przez Boga Mesjaszem. Dobrowolnie cierpiał i zmarł na krzyżu za nasze grzechy i w naszym zastępstwie, powstał z martwych i wstąpił do nieba, aby służyć w niebiańskiej świątyni na rzecz nas wszystkich. Powróci znowu w chwale, aby dokonać ostatecznego wybawienia swego ludu i wszystko odnowić.

J 1,1–3.14; Kol 1,15–19; J 10,30; 14,9; Rz 6,23; 2 Kor 5,17–19; J 5,22; Łk 1,35; Flp 2,5–11; Hbr 2,9–18; 1 Kor 15,3–4; Hbr 8,1–2; J 14,1–3).

5. DUCH ŚWIĘTY

Bóg wieczny Duch Święty współdziałał z Ojcem i Synem w dziele stworzenia, wcielenia i odkupienia. Jest On osobą tak dalece jak Ojciec i Syn. To On inspirował pisarzy Pisma Świętego. On napełnił życie Chrystusa mocą. On przyciąga i przekonuje ludzi, a tych, którzy pozytywnie reagują na Jego działanie, odnawia i przemienia na obraz Boga. Posłany przez Ojca i Syna, aby zawsze być ze swoimi dziećmi, udziela darów duchowych Kościołowi, obdarza go mocą, by świadczył o Chrystusie, i w harmonii z Pismem Świętym prowadzi do całej prawdy.

Rdz 1,1–2; Łk 1,35; 4,18; Dz 10,38; 2 P 1,21; 2 Kor 3,18; Ef 4,11–12; Dz 1,8; J 14,16–18.26; 15,26–27; 16,7–13.

CZŁOWIEK

6. STWORZENIE

Bóg ukazał w Piśmie Świętym wiarygodny i historyczny opis swojego stwórczego dzieła. Stworzył wszechświat, a w niedawnych sześciu dniach stworzenia Pan uczynił „niebo i ziemię, morze i wszystko, co w nich jest” i odpoczął w siódmym dniu. W ten sposób ustanowił szabat [sobotę] wieczną pamiątką swojego dzieła wykonanego i ukończonego w sześć dosłownych dni, które razem z szabatem stanowiły tę samą jednostkę czasu, jaką dziś nazywamy tygodniem. Pierwsi mężczyzna i kobieta uczynieni zostali na podobieństwo Boga jako koronne dzieło aktu stworzenia, otrzymując zarówno władzę nad ziemią, jak i obowiązek troski o nią. Gdy świat został ukończony był „bardzo dobry”, ukazując chwałę Boga.

Rdz 1; 2; Wj 20,8–11; Ps 19,1–6; 33,6.9; 104; Hbr 11,3.

7. NATURA CZŁOWIEKA

Mężczyzna i kobieta stworzeni zostali na podobieństwo Boga. Bóg obdarzył ich indywidualnością, a także zdolnością swobodnego myślenia i działania. Pomimo tego, że człowiek stworzony został jako istota wolna, to jako niepodzielna

jedność ciała, umysłu i ducha jest w pełni zależny od Boga. Gdy nasi pierwsi rodzice okazali nieposłuszeństwo Bogu, wyparli się tej zależności od Niego i stracili swą wysoką pozycję. Ich podobieństwo do Boga uległo zatarciu i zaczęli podlegać śmierci. Ich potomkowie odziedziczyli tę upadłą naturę wraz z jej konsekwencjami. Rodzą się zatem ze słabościami i skłonnością do zła. Lecz Bóg w Chrystusie pojednał świat ze sobą i poprzez swojego Ducha przywraca w skruszonych śmiertelnikach obraz ich Stwórcy. Zostali stworzeni na Jego chwałę, dlatego są powołani do miłowania Boga i bliźnich oraz troski o otoczenie.

Rdz 1,26–28; 2,7; Ps 8,4–9; Dz 17,24–28; Rdz 3; Ps 51,6; Rz 5,12–17; 2 Kor 5,19.20; Ps 51,11; 1 J 4,7–8.11.20; Rdz 2.15.5.

ZBAWIENIE

8. WIELKI BÓJ

Cała ludzkość włączona jest w wielki konflikt rozgrywający się między Chrystusem a szatanem. Konflikt ten dotyczy charakteru Boga, Jego prawa i władzy nad wszechświatem. Rozpoczął się w niebie, kiedy to stworzona przez Boga istota, obdarzona wolnością wyboru, stała się — przez wywyższenie samej siebie — szatanem, przeciwnikiem Boga, doprowadzając do buntu część aniołów. Szatan wprowadził tego samego ducha buntu na ziemię, gdy zwiódł Adama i Ewę. Upadek człowieka spowodował zniekształcenie obrazu Bożego w ludzkości, nieporządek w stworzonym świecie a w końcu zniszczenie świata podczas potopu, jak to zostało ukazane w historycznym sprawozdaniu Księgi Rodzaju 1-11. Nasz świat stał się areną uniwersalnego konfliktu, bacznie obserwowanego przez całe Boże stworzenie w niebie. Ostatecznie Bóg miłości wyjdzie z tego konfliktu oczyszczony z wszelkich zarzutów. Aby wesprzeć swój lud w tym wielkim boju, Chrystus posyła Ducha Świętego i wiernych aniołów, aby prowadzili, strzegli i podtrzymywali go na drodze zbawienia.

Ap 12,4–9; Iz 14,12–14; Ez 28,12–18; Rdz 3; Rz 1,19–32; 5,12–21; 8,19–22; Rdz 6–8; 2 P 3,6; 1 Kor 4,9; Hbr 1,14.

9. ŻYCIE, ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE CHRYSYTA

W życiu Jezusa, doskonałym w posłuszeństwie woli Bożej oraz w Jego cierpieniu, śmierci i zmartwychwstaniu, Bóg zapewnił jedyną możliwość zadośćuczynienia za ludzki grzech, dzięki czemu ci, którzy z wiarą przyjmują to zadośćuczynienie, mogą otrzymać życie wieczne, a całe stworzenie może lepiej zrozumieć nieograniczoną i świętą miłość Stworzyciela. Owo doskonałe zadośćuczynienie potwierdza sprawiedliwość prawa Bożego i łaskawość Bożego charakteru.

Z jednej strony bowiem potępia ono nasze grzechy, z drugiej zaś oferuje nam przebaczenie. Śmierć Chrystusa miała charakter zastępczy, odkupieńczy, pojednawczy i przekształcający. Cieleśne zmartwychwstanie Chrystusa jest potężnym świadectwem Bożego zwycięstwa nad mocami zła, a tym, którzy przyjmują pojednawczą ofiarę Chrystusa, daje zapewnienie ostatecznego zwycięstwa nad grzechem i śmiercią. Świadczy ono, że Jezus Chrystus jest Panem, przed którym skłoni się każde kolano w niebie i na ziemi.

J 3,16; Iz 53; 1 P 2,21–22; 1 Kor 15,3–4.20–22; 2 Kor 5,14–15.19–21; Rz 1,4; 3,25; 4,25; 8,3–4; 1 J 2,2; 4,10; Kol 2,15; Flp 2,6–11.

10. DOŚWIADCZENIE ZBAWIENIA

W swej nieograniczonej miłości i łasce Bóg uczynił Chrystusa — tego, który nie znał grzechu — grzechem za nas, abyśmy mogli w Nim stać się sprawiedliwością Bożą. To pragnienie Bożej sprawiedliwości wzbudza w nas Duch Święty. Dzięki Jego prowadzeniu uznajemy również nasz grzeszny stan, żałujemy za popełnione grzechy i żyjemy życiem wiary w Jezusa jako Zbawiciela i Pana, naszego Zastępcę i Wzór. Wiara ta, gotowa do przyjęcia zbawienia, przychodzi dzięki Boskiej mocy Słowa i jest darem łaski Bożej. Przez Chrystusa jesteśmy usprawiedliwieni, przyjęci jako synowie i córki Boże oraz wyzwoleni spod panowania grzechu. Przez Ducha Świętego dostępujemy nowonarodzenia i uświęcenia. Duch Święty odnawia nasze umysły, wpisuje Boże prawo miłości w nasze serca i udziela nam mocy do prowadzenia świętego życia. Żyjąc w Duchu, stajemy się uczestnikami boskiej natury i mamy pewność zbawienia zarówno teraz, jak i podczas sądu.

2 Kor 5,17–21; J 3,16; Ga 1,4; 4,4–7; Tt 3,3–7; J 16,8; Ga 3,13–14; 1 P 2,21–22; Rz 10,17; Łk 17,5; Mr 9,23–24; Ef 2,5–10; Rz 3,21–26; Kol 1,13–14; Rz 8,14–17; Ga 3,26; J 3,3–8; 1 P 1,23; Rz 12,2; Hbr 8,7–12; Ez 36,25–27; 2 P 1,3–4; Rz 8,1–4; 5,6–10.

11. WZRASTANIE W CHRYSZTUSIE

Jezus przez swoją śmierć na krzyżu pokonał siły zła. Ten, który już podczas swojej ziemskiej misji ujarzmił demony, na Golgocie ostatecznie przełamał ich władzę i skazał na wieczną zagładę. Triumf Jezusa daje nam zwycięstwo nad siłami zła, które stale dążą do objęcia nad nami kontroli, pozwala nam też kroczyć z Chrystusem w pokoju, radości i pewności, że nas kocha. Dzięki zwycięstwu Chrystusa Duch Święty mieszka teraz w nas i sam nas wzmacnia. Jeśli stale poddajemy się Jezusowi jako naszemu Zbawicielowi i Panu, jesteśmy uwolnieni od ciężaru naszych złych uczynków z przeszłości. Nie jesteśmy już skazani na życie

w ciemności i lęku przed złymi mocami, nieświadomości oraz poczuciu bezsensowności, wynikających z naszej wcześniejszej drogi życia. W tej nowej wolności w Jezusie powołani jesteśmy do wzrastania na podobieństwo Jego charakteru, łącząc się z Nim w codziennej modlitwie, karmiąc się Jego Słowem i rozważając je, rozmyślając nad Bożą opatrnością, śpiewając na Jego chwałę, uczestnicząc we wspólnych nabożeństwach i angażując się w misję Kościoła. Powołani jesteśmy również do naśladowania Chrystusowego przykładu w pełnym współczuciu zaspokajaniu fizycznych, psychicznych, socjalnych, emocjonalnych i duchowych potrzeb ludzkości. Kiedy poświęcamy się służbie miłości ludziom wokół nas i świadczymy o Jego zbawieniu, Jego stała obecność wśród nas przez Ducha Świętego przekształca każdą chwilę i każde zadanie w doświadczenie duchowe.

Ps 1,1–2; 23,4; 77,12–13; Kol 1,13–14; 2,6.14–15; Łk 10,17–20; Ef 5,19–20; 6,12–18; 1 Tes 5,23; 2 P 2,9; 3,18; 2 Kor 3,17–18; Flm 3,7–14; 1 Tes 5,16–18; Mt 20,25–28; J 20,21; Ga 5,22–25; Rz 8,38–39; 1 J 4,4; Hbr 10,25.

KOŚCIÓŁ

12. KOŚCIÓŁ

Kościół jest społecznością wierzących, którzy wyznają wiarę w Jezusa Chrystusa jako Pana i Zbawiciela. Podobnie jak lud Boży czasów Starego Testamentu, my również jesteśmy powołani ze świata i łączymy się, by uczestniczyć w uwielbieniu Boga, wspólnocie, studiowaniu Słowa Bożego, obchodzeniu pamiętki wieczerzy Pańskiej, służbie dla całej ludzkości i ogólnościatowym zwiastowaniu ewangelii. Autorytet Kościoła wywodzi się od Chrystusa, który jest wcielonym Słowem objawionym w Piśmie Świętym. Kościół jest Bożą rodziną. Członkowie Kościoła, przyjęci przez Boga jako Jego dzieci, żyją na zasadach nowego przymierza. Kościół jest ciałem Chrystusowym, wspólnotą wiary, której Głową jest sam Chrystus. Kościół jest oblubienicą, za którą umarł Chrystus, aby ją uświęcić i oczyścić. Podczas swego triumfalnego powrotu Chrystus przygotowuje i postawi przed sobą doskonałą oblubienicę — triumfujący Kościół, składający się z wiernych wszystkich wieków, odkupionych Jego cenną krwią, bez skazy i plamy, święty i nieskalany.

Rdz 12,3; Dz 7,38; Ef 4,11–15; 3,8–11; Mt 28,19–20; 16,13–20; 18,18; Ef 2,19–22; 1,22–23; 5,23–27; Kol 1,17–18.

13. OSTATEK I JEGO MISJA

Powszechny Kościół Boży składa się z tych, którzy szczerze wierzą w Chrystusa. Jednakże w czasach końca, podczas ogólnego odstępstwa, powołany został

„ostatek”, który ma zachowywać przykazania Boże i posiadać wiarę Jezusa. „Ostatek” ten zwiastuje nadejście godziny sądu, rozgłasza zbawienie w Chrystusie i zapowiada Jego zbliżające się powtórne przyjście. Poselstwo to występuje w symbolu trzech aniołów z Księgi Objawienia (rozd. 14.) i związane jest nierozzerwalnie z dziełem sądu w niebie, na ziemi zaś uwidacznia się w dziele pokuty i odnowy. Każdy wierzący powołany jest do osobistego uczestnictwa w tym ogólnoświatowym posłannictwie.

Ap 12,17; 14,6–12; 18,1–4; 2 Kor 5,10; J 3,14; 1 P 1,16–19; 2 P 3,10–14; Ap 21,1–14.

14. JEDNOŚĆ CIAŁA CHRYSZTUSOWEGO

Kościół jest jednym ciałem z wieloma członkami, powołanymi z każdego narodu, pokolenia, języka i ludu. W Chrystusie jesteśmy nowym stworzeniem. Nie mogą dzielić nas różnice rasowe, kulturowe, narodowościowe, czy też związane z wykształceniem. Nie może również istnieć podział na mniejszych i większych, bogatych i biednych oraz mężczyzn i kobiety. Wszyscy jesteśmy równi w Chrystusie, który przez jednego Ducha połączył nas w jednej wspólnocie zarówno z Nim, jak i wzajemnie ze sobą. Powinniśmy zatem służyć i przyjmować usługiwanie bez wyróżnień czy ograniczeń. Dzięki objawieniu Jezusa Chrystusa w Piśmie Świętym, dzielimy wspólnie tę samą wiarę i nadzieję oraz dzielimy się ze wszystkimi tym samym poselstwem. Ta wspólnota ma swoje źródło w jedności Trójjedynego Boga, który przyjął nas jako swoje dzieci.

Rz 12,4–5; 1 Kor 12,12–14; Mt 28,19–20; Ps 133,1; 2 Kor 5,16–17; Dz 17,26–27; Ga 3,27–29; Kol 3,10–15; Ef 4,14–16; 4,1–6; J 17,20–23.

15. CHRZEST

Przez chrzest wyznajemy wiarę w śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa oraz świadczymy o naszej śmierci dla grzechu i o tym, że naszym celem jest prowadzenie nowego życia. W ten sposób uznajemy Chrystusa za Pana i Zbawiciela, stajemy się Jego ludem i zostajemy przyjęci w poczet wiernych Jego Kościoła. Chrzest jest symbolem połączenia z Chrystusem, przebaczenia grzechów i otrzymania Ducha Świętego. Obrzędu tego dokonuje się przez zanurzenie w wodzie. Warunkiem przystąpienia do chrztu jest wyznanie wiary w Jezusa oraz widoczna skrucha z powodu grzechu. Poprzedzone to jest zapoznaniem się z naukami Pisma Świętego i ich zaakceptowaniem.

Rz 6,1–6; Kol 2,12–13; Dz 16,30–32; 22,16; 2,38; Mt 28,19–20.

16. WIECZERZA PAŃSKA

Wieczerza Pańska jest uczestnictwem w symbolach ciała i krwi Jezusa, co jest wyrazem wiary w Niego jako naszego Pana i Zbawiciela. Chrystus obecny jest w tym doświadczeniu wspólnoty po to, by spotkać się ze swoim ludem i wzmocnić go. Uczestnicząc w tym obrzędzie, radośnie zwiastujemy śmierć Pańską aż do Jego powtórnego przyjścia. Przygotowanie do wieczerzy obejmuje rachunek sumienia, skruchę i wyznanie grzechów. Mistrz ustanowił obrzęd umywania nóg jako znak ponownego oczyszczenia, wyraz chęci służenia sobie wzajemnie na wzór Chrystusowego uniżenia oraz zjednoczenia naszych serc w miłości. W nabożeństwie wieczerzy Pańskiej mogą uczestniczyć wszyscy wierzący chrześcijanie.

1 Kor 10,16–17; 11,23–29; Mt 26,17–31; Ap 3,20; J 6,48–63; 13,1–17.

17. DARY DUCHOWE I POSŁUGIWANIE

Bóg w każdym czasie obdarza wszystkich członków swego Kościoła darami duchowymi, które każdy wyznawca powinien wykorzystywać w duchu miłości dla wspólnego dobra Kościoła i ludzkości. Dary udzielane przez Ducha Świętego, który rozdziela je między wszystkich wyznawców według Swojej woli, dostarczają Kościołowi wszelkich umiejętności i rodzajów służby, potrzebnych do wypełnienia wyznaczonej mu przez Boga misji. Według Pisma Świętego, dary te obejmują takie posługi jak wiara, uzdrawianie, prorocтво, głoszenie, nauczanie, zarządzanie, pojednanie, współczucie oraz pełna poświęcenia służba i miłosierdzie w niesieniu pomocy i zachęty ludziom. Niektórzy wyznawcy powołani są przez Boga i uzdolnieni przez Ducha Świętego do pełnienia funkcji uznanych przez Kościół za konieczne w posłudze duszpasterskiej, ewangelizacyjnej i nauczycielskiej. Jest to szczególna służba potrzebna do przygotowania wyznawców do służenia innym, podnoszenia Kościoła do dojrzałości duchowej oraz wzmacniania jedności wiary i poznania Boga. Kiedy wyznawcy korzystają z tych darów jako wierni szafarze rozlicznych łask Bożych, Kościół chroniony jest przed destruktywnym wpływem fałszywych nauk i wzrasta w wierze i miłości dzięki Bożemu działaniu.

Rz 12,4–8; 1 Kor 12,9–11.27–28; Ef 4,8.11–16; Dz 6,1–7; 1 Tm 3,1–13; 1 P 4,10–11.

18. DAR PROROCTWA

Pismo Święte zaświadcza, że jednym z darów Ducha Świętego jest prorokowanie. Dar ten, będący znakiem wyróżniającym Kościół ostateczny, objawił się – jak wierzymy – w posłannictwie Ellen G. White. Jej pisma przemawiają z proroczym

autorytetem i dostarczają Kościołowi pociechy, wskazówek, pouczeń oraz korygują jego kroki. Zaświadczają one także wyraźnie, iż to Biblia stanowi kryterium, według którego należy oceniać wszelkie nauki i doświadczenia religijne.

Jl 3,1–2; Dz 2,14–21; Hbr 1,1–3; Ap 12,17; 19,10.

ŻYCIE CHRZEŚCIJAŃSKIE

19. PRAWO BOŻE

Wielkie zasady prawa Bożego zostały zawarte w dziesięciu przykazaniach i zilustrowane życiem Jezusa. Wyrażają Bożą miłość, wolę i cele przyświecające ludzkim działaniom i relacjom. Zasady te obowiązują ludzi żyjących we wszystkich stuleciach. Stanowią one podstawę przymierza Boga ze swym ludem i kryterium obowiązujące na sądzie Bożym. Poprzez działanie Ducha Świętego prawa te ukazują grzech i budzą w nas świadomość, że potrzebujemy Zbawiciela. Zbawienie jest w całości z łaski, a nie z uczynków, jednakże jego owocem jest posłuszeństwo wobec przykazań. Posłuszeństwo to rozwija charakter chrześcijański i prowadzi do pomyślności. Jest dowodem naszej miłości wobec Pana, jak również naszej troski o bliźnich. Posłuszeństwo wynikające z wiary ilustruje jak wielka jest moc Chrystusa w przekształcaniu ludzkiego życia, co z kolei wzmacnia chrześcijańskie świadectwo.

Wj 20,1–17; Ps 40,7–8; Mt 22,36–40; Pwt 28,1–14; Mt 5,17–20; Hbr 8,8–10; J 15,7–10; Ef 2,8–10; 1 J 5,3; Rz 8,3–4; Ps 19,8–15.

20. SZABAT

Łaskawy Stwórca po sześciu dniach dzieła stworzenia odpoczął dnia siódmego, ustanawiając sobotę pamiątką stworzenia dla wszystkich ludzi. Czwarte przykazanie niezmiennego prawa Bożego wymaga, by przestrzegać tego siódmego dnia — soboty — jako dnia odpoczynku czci i służby, zgodnie z nauką i przykładem Jezusa, Pana szabatu. Sobota jest dniem cudownej społeczności z Bogiem i bliźnimi. Jest także symbolem naszego odkupienia w Chrystusie, znakiem uświęcenia, dowodem naszej lojalności wobec Boga oraz przedsmakiem wieczności w Królestwie Bożym. Sobota jest niezmiennym znakiem wiecznego przymierza między Bogiem a Jego ludem. Radosne przestrzeganie tego czasu od wieczora do wieczora, od zachodu słońca do zachodu słońca, jest uczczeniem boskiego dzieła stworzenia i odkupienia.

Rdz 2,1–3; Wj 20,8–11; Łk 4,16; Iz 56,5–6; 58,13–14; Mt 12,1–12; Wj 31,13–17; Ez 20,12.20; Pwt 5,12–15; Hbr 4,1–11; Kpł 23,32; Mr 1,32.

21. SZAFARSTWO

Jesteśmy szafarzami dóbr Bożych, obdarzonymi przez Niego czasem i możliwościami, uzdolnieniami i dobrami materialnymi, błogosławieństwami ziemi i jej bogactwami naturalnymi. Jesteśmy odpowiedzialni przed Nim za ich właściwe użycie. Uznajemy Boże prawo własności do wszystkiego poprzez wierną służbę Jemu i bliźnim, oddawanie dziesięciny i darów przeznaczonych na zwiastowanie ewangelii oraz wsparcie i rozwój Jego Kościoła. Szafarstwo jest przywilejem danym nam przez Boga, abyśmy wzrastali w miłości i zwyciężali egoizm i chciwość. Szafarze cieszą się z błogosławieństw, które otrzymują inni dzięki ich wierności.

Rdz 1,26–28; 2,15; 1 Krn 29,14; Ag 1,3–11; Ml 3,8–12; 1 Kor 9,9–14; Mt 23,23; 2 Kor 8,1–15; Rz 15,26–27.

22. CHRZEŚCIJAŃSKIE ZACHOWANIE

Zostaliśmy powołani do bycia ludem pobożnym, myślącym, czującym i działającym zgodnie z zasadami biblijnymi we wszystkich aspektach życia osobistego i społecznego. Aby Duch Święty odtworzył w nas charakter naszego Pana, angażujemy się wyłącznie w takie sprawy, których owocem w naszym życiu będą czystość, zdrowie i radość. Oznacza to, że nasze przyjemności i rozrywki powinny odpowiadać najwyższym chrześcijańskim standardom smaku i piękna. Niezależnie od różnic kulturowych, nasz ubiór powinien charakteryzować się prostotą, skromnością i czystością — jak przystoi tym, których prawdziwe piękno widoczne jest nie tyle w wyglądzie zewnętrznym, co w niezniszczalnym klejnocie łagodnego i cichego ducha. Oznacza to także, że powinniśmy mądrze troszczyć się o nasze ciała, ponieważ są one świątynią Ducha Świętego. Obok odpowiedniego ruchu fizycznego i odpoczynku, mamy również stosować możliwie najzdrowszą dietę i wstrzymywać się od pokarmów określonych w Piśmie Świętym jako nieczyste. Ponieważ napoje alkoholowe, tytoń, narkotyki i niewłaściwie stosowane środki lecznicze, są szkodliwe dla naszego zdrowia, mamy wstrzymywać się także i od nich. Zamiast tego powinniśmy angażować się we wszystko, co prowadzi nasze myśli i ciało do posłuszeństwa Chrystusowi, który pragnie, aby nasze życie było w pełni wartościowe, radosne i dobre.

Rz 12,1–2; 1 J 2,6; Ef 5,1–21; Flp 4,8; 2 Kor 10,5; 6,14–7,1; 1 P 3,1–4; 1 Kor 6,19–20; 10,31; Kpł 11,1–47; 3 J 2.

23. MAŁŻEŃSTWO I RODZINA

Małżeństwo zostało ustanowione przez Boga w Edenie i potwierdzone przez Jezusa jako trwający całe życie związek partnerstwa i miłości pomiędzy

mężczyzną i kobietą. Dla chrześcijanina zobowiązanie małżeńskie odnosi się zarówno do związku z Bogiem, jak i ze współmałżonkiem, dlatego w związek ten powinny wstępować wyłącznie osoby, które łączy wspólnota wiary, wzajemna miłość, godność, szacunek i odpowiedzialność są podstawą związku, który ma odzwierciedlać miłość, świętość, bliskość i trwałość więzi pomiędzy Chrystusem i Jego Kościołem. Co do rozwodu, Jezus nauczał, że osoba, która rozwiedzie się ze współmałżonkiem i wstąpi ponownie w związek małżeński, popełnia cudzołóstwo. Wyjątek stanowi sytuacja, gdy do rozwodu dochodzi z powodu wszeteczeństwa. Chociaż niektóre związki rodzinne bywają dalekie od ideału, to jednak małżonkowie, którzy w pełni poświęcają się sobie wzajemnie, mogą w Jezusie Chrystusie osiągnąć jedność w miłości, dzięki prowadzeniu Ducha Świętego i wsparciu Kościoła. Bóg błogosławi rodzinie i pragnie, aby jej członkowie nawzajem sobie pomagali, aż do osiągnięcia całkowitej dojrzałości. Rodzice powinni wychowywać swoje dzieci w miłości i posłuszeństwie dla Pana. Własnym przykładem i słowem powinni uczyć je, że Chrystus jest miłosiernym wychowawcą, zawsze jest też pełen łagodności i troski oraz pragnie, aby dzieci stały się członkami Jego ciała — częścią Bożej rodziny, która obejmuje również osoby samotne, jak i pozostające w związkach małżeńskich. Zacieśnienie więzi rodzinnych jest jednym z podstawowych znaków poselstwa ewangelii głoszonego w czasach końca.

Rdz 2,18–25; Mt 19,3–9; J 2,1–11; 2 Kor 6,14; Ef 5,21–33; Mt 5,31–32; Mr 10,11–12; Łk 16,18; 1 Kor 7,10–11; Wj 20,12; Ef 6,1–4; Pwt 6,5–9; Prz 22,6; Ml 3,23–24.

RZECZY OSTATECZNE

24. SŁUŻBA CHRYSYUSA W NIEBIAŃSKIEJ ŚWIĄTYNI

W niebie znajduje się świątynia, prawdziwy przybytek, który zbudował Pan, a nie ludzie. W nim sam Chrystus oręduje za nami, dając wierzącym dostęp do owoców swej pojednawczej ofiary złożonej kiedyś za wszystkich na krzyżu. Z chwilą wniebowstąpienia został On ustanowiony naszym wielkim Arcykapłanem i rozpoczął swoją wstawienniczą służbę symbolizowaną przez służbę arcykapłana w miejscu świętym ziemskiej świątyni. W roku 1844, przy końcu proroczego okresu 2300 lat, przystąpił do drugiej i ostatniej fazy swej służby pojednawczej. Jest to dzieło przedadwentowej fazy sądu Bożego, która jest częścią dzieła ostatecznego pokonania grzechu symbolizowanego przez oczyszczenie starotestamentalnej świątyni hebrajskiej w Dniu Pojednania. W tej służbie, która była zapowiedzią tego, co wydarzy się w przyszłości, świątynia była oczyszczana krwią ofiar zwierzęcych. Jednak rze- czy niebiańskie oczyszczane są

doskonałą ofiarą krwi Jezusa. Sąd przedadwentowy ukazuje istotom niebiańskim, kto spośród umarłych zasnął w Chrystusie i w związku z tym jest godny, by w Chrystusie dostąpić łaski udziału w pierwszym zmartwychwstaniu. Ukazuje również, kto spośród żyjących trwa w Chrystusie, zachowując przykazania Boże i wiarę Jezusa, będąc tym samym gotowym, aby dostąpić przemienienia i być wziętym do Jego wiecznego Królestwa. Sąd ten potwierdza, że Bóg zbawiając tych, którzy wierzą w Jezusa, postępuje w pełni sprawiedliwie. Deklaruje też, że ci, którzy zachowują wierność wobec Boga, otrzymają Jego Królestwo. Zakończenie tej służby Chrystusa wyznaczy koniec czasu łaski dla ludzi przed powtórny Jego przyjściem.

Hbr 8,1–5; 4,14–16; 9,11–28; 10,19–22; 1,3; 2,16–17; Dn 7,9–27; 8,13–14; 9,24–27; Lb 14,34; Ez 4,6; Kpł 16; Ap 14,6–7; 20,12; 14,12; 22,12.

25. POWTÓRNE PRZYJŚCIE CHRYSZTUSA

Powtórne przyście Chrystusa jest błogostawioną nadzieją Kościoła i wspaniałym ukoronowaniem ewangelii. Przyście Zbawiciela będzie literalne, osobiste, widzialne i ogólnoswiatowe. Gdy Chrystus powróci, sprawiedliwi spośród umarłych zostaną wzbudzeni z martwych i wspólnie z żywymi sprawiedliwymi zostaną uwielbieni i wzięci do nieba, natomiast niesprawiedliwi umrą. Niemal całkowite wypełnienie się większości prorocत्व, a także obecny stan świata, wskazują, że powrót Chrystusa jest bliski. Czas tego wydarzenia nie został objawiony, dlatego jesteśmy zachęceni do tego, aby zawsze być gotowymi.

Tt 2,13; Hbr 9,28; J 14,1–3; Dz 1,9–11; Mt 24,14; Ap 1,7; Mt 24,43–44; 1 Tes 4,13–18; 1 Kor 15,51–54; 2 Tes 1,7–10; 2,8; Ap 14,14–20; 19,11–21; Mt 24; Mr 13; Łk 21; 2 Tm 3,1–5; 1 Tes 5,1–6.

26. ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE

Zapłatą za grzech jest śmierć. Lecz Bóg, który jako jedyny jest nieśmiertelny, obdarzy życiem wiecznym odkupionych. Do tego czasu, śmierć jest dla wszystkich ludzi stanem nieświadomości. Gdy Chrystus, który jest naszym życiem, pojawi się ponownie, wzbudzeni przez Niego z martwych sprawiedliwi wraz z żyjącymi sprawiedliwymi zostaną uwielbieni i pochwyceni na spotkanie swego Pana. Drugie zmartwychwstanie — zmartwychwstanie niesprawiedliwych — będzie mieć miejsce tysiąc lat później.

Rz 6,23; 1 Tm 6,15–16; Koh 9,5–6; Ps 143,3–4; J 11,11–14; Kol 3,4; 1 Kor 15,51–54; 1 Tes 4,13–17; J 5,28–29; Ap 20,1–10.

27. MILENIUM I KONIEC GRZECHU

Milenium to tysiącletnie królowanie Chrystusa z Jego świętymi w niebie w czasie pomiędzy pierwszym i drugim zmartwychwstaniem. W tym czasie sądzeni będą umarli niesprawiedliwi, ziemia zaś będzie całkowicie spustoszona. Nie będzie na niej żyć żaden człowiek, a jej jedynymi mieszkańcami będą szatan i jego aniołowie. Przy końcu tego okresu Chrystus wraz ze swoimi świętymi i świętym miastem zstąpi z nieba na ziemię. Wtedy zostaną wzbudzeni z martwych umarli nie- sprawiedliwi, którzy wkrótce pod wodzą szatana i z jego aniołami otoczą miasto. Lecz wtedy spadnie ogień Boży, który pochłonie ich i oczyści ziemię. W ten sposób wszechświat zostanie na zawsze uwolniony od grzechu i grzeszników.

Ap 20; 1 Kor 6,2-3; Jr 4,23-26; Ap 21,1-5; Ml 3,19; Ez 28,18-19.

28. NOWA ZIEMIA

Na Nowej Ziemi, na której zamieszka sprawiedliwość, Bóg da odkupionym wieczny dom i doskonałe warunki do życia wiecznego, miłości, szczęścia i uczenia się w Jego obecności. Tam bowiem sam Bóg zamieszka ze swoim ludem, a cierpienie i śmierć przeminą. Wielki bój zostanie zakończony i nie będzie już więcej grzechu. Cała przyroda — zarówno ożywiona, jak i nieożywiona — wskazywać będzie, że Bóg jest miłością. On też królować będzie na wieki. Amen.

2 P 3,13; Iz 35; 65,17-25; Mt 5,5; Ap 21,1-7; 22,1-5; 11,15.